

Evrım Altuğ

book-
marks
ayraçlar

No. 3

‘Müzayede’ üzerine bir ayraç: Müzayedecilik: Tarihe değer mi, değmez mi?

Aklınız zil çalıyor.

Şu anda bir açık artırmadasınız.

Aynı anda bir ‘açık eksiltme’de de bulunuyorsunuz.

Bu yazıyı okumakla göze aldığınız zaman ve yazı sahibine yaptığınız yatırım, ya da açtığınız ‘teklif’/ ‘bet’, kelimelerin geçerliliği / hakikatinin de, kefilî.

Yani istediğiniz an, bu eylemi de sonlandırmak, elinizde.

‘Değer’in, teknoloji ve doğa arasına sıkışarak gittikçe daha tekinsiz, sürprizli biçimde yer değiştirdiği günler...

Kültür - sanatta ‘yarın’ı öngörüp, neyin daha değerli olduğuna, olacağına karar verebilmek, insanda kimi banka hesap numaralarının yanı sıra, merak, tutku da gerektiriyor.

Bu yazıda, ‘müzayedeler’den söz etmek istiyorum.

Çünkü müzayedeler, birer geri dönüşüm tesisi.

Bu kurumlar, biriktirilen kadar, atıl olanın, yaşama ölü doğanın da rahmi. Tarihin metalaştığı zaman ve mekân makineleri. Aynı anda hem atık olanın, hem de değere binecek şeylerin sindirim, indirim ve kaldırım sistemi. Hakikatin cisimleştiği kıymetin haz borsaları.

Çünkü müzayede şirketleri bugün, birer de geleceğe ‘yatırım danışmanı’.

A bookmark on the ‘Auction’: Auctioneering: Is it ‘value’able for history or not?

Your mind is ringing.

Right now, you are in the middle of an auction.

You are bidding up and down at once.

The time you risk by reading this text and the investment you make in the writer or the ‘bid’ and ‘bets’ you are undertaking are the guarantors of the validity and reality of these words.

You can stop this action any time you wish.

‘Value’, pressured by technology and nature, is moving around more and more uncannily and unexpectedly ...

To foresee the future of art and culture, to decide what is and will be of values requires taste and passion as well as bank accounts.

In this text, I want to talk about ‘auctions’.

Because I see them as recycling plants.

These institutions are wombs for not only the collected items but also for a stagnant nature-mort. They are time and space machines that commoditize history. It is the digestive system of the waste and the reproductive system of value at the same time. They are the indulgent stock markets for value where the truth is objectified.

Because today the auction houses are also ‘investment consultants’ for the future.

Arkanızda asılı, yığılı kalacak olan(-lar)ın itibarının gardiyanları.

Onlar da bize kendi alanlarında neyin organik, neyin inorganik koşullarda yetiştiğini bildirip, bundan kendi yüzdeleriyle nasibini almaya çalışıyor.

İnternetle, pandemiden de önce daha sosyal hale gelen müzayedecilik, Dünyada neye, gerçek zamanlı ihtiyaç duyulduğunu anlamamıza vesile. Sürprizli, eğlence-
li, kullanışlı bir kaynağa dönüşmüş gibi.

Ama haklarını yemeyelim, bugün bildiğimiz gibi, kamusal çıkar yararına müzay-
edeler de düzenleniyor. Hatta müzayedecilik bugün, siyasal, kolektif bir oyun
olduğu gibi, çevrimiçi, hatta devrim-içi birer miting simülasyonu alanına da
dönüştürülebilir.

Sözelimi pandemi ile mücadele ‘hayırına’ bir müzayedede, hem vicdanlar, hem
kurumsal kimlikler, hem bireysel itibarlar ve hem de, Dünya, dezenfekte edilebi-
liyor.

Yaşam, ölümle besleniyor ve müzayedecilik kurumu fotosentez yapan bir bitki
gibi, ikili bir karakter ihtiva edebiliyor.

Bu da antik ürünlerden ‘koleksiyon’ değeri taşıyan her şeye kadar, sanatın zaten
madde ve manâyı sürekli dürtten isyankâr bir ‘kapital’ olarak muamele gördüğünü,
bize bir kere daha anımsatıyor. Elinden geleni yapan sanat, elden ele geziniyor. El
altında ve el üstünde tutuluyor.

Peki, sanatın ‘kapital’ olduğu yerde, müzelere birer ‘Banka’ ve galerilere de ‘ATM’
gözüyle baktığımız, yatırım odaklı bir zamanda mıyız?

Tıpkı Joseph Beuys’un, 1979’da Alman markı banknotu üzerine Kunst=Capital
yazıp, altına imzasını atması ([https://www.thebroad.org/art/joseph-beuys/
kunstcapital](https://www.thebroad.org/art/joseph-beuys/kunstcapital)) gibi. Yine tıpkı asıl değerın zaman ve dönüşüm olduğunu öngörerek,
kendisinin birçok yere eklediği çınar fidanları gibi.

Ve dönüştürücü, eyleyici duyarlılıkla sokakları süpürdüğü, sol mitinglerin görsel ve
kakofonik kalıntılarına gösterdiği, yine de bunların bile sergilerde çerçevesiz, kıymete
bindirildiği eleştirel - politik tavrı gibi.

They are the guardians of the reputation of what will be hung on the wall behind
you and what will remain in storage after you.

They wish to inform us of what is organic and what is inorganic in their field and
get their share out of it.

The auctions, which became more social via the internet way before the pandemic,
are tools for us to understand in real-time what is needed in the world. They appear
as surprising, fun, and efficient sources.

I should give them their due, as today there are many auctions organized for the
public good. The auctions today may even evolve into simulations of meeting on-
line, revolutionary meetings, although at times they appear as collective political
games.

For example, in an auction organized for helping fight the pandemic, the consciences,
corporate identities, individual reputations, and the world as a whole may get
sanitized. Life is feeding on death and the auction houses, like photosynthesizing
plants, are performing a dual personality.

This reminds us of how art, from antique artifacts to any other ‘collectible’ item, is
considered as a rebellious ‘capital’ constantly shifting material and meaning. The
art, trying its best, is passed around; it is kept underhand and put on a pedestal.

If we are talking of an arena in which art is the ‘capital’ are we living at a time in
which the museums are ‘banks’ and the galleries are their ‘ATM’s’?

Just like Joseph Beuys writing Kunst=Capital on a German mark banknote in
1979 (<https://www.thebroad.org/art/joseph-beuys/kunstcapital>) and signing it.
Just like the oak trees he has planted around the city, seeing the value of time and
transformation.

Like critical and political attitude that rules the streets with a transforming, active
sensitivity, is felt towards the visual and cacophonous remnants of leftist meetings,
and that still attributes them value by putting them on walls with frames.

If this is the case, it should be that almost all the institutions of arts and culture are
giving an ‘online banking’ service during these months of the pandemic we have
been spending in front of our computer screens.

Hal böyle iken, pandemi vesilesiyle bilgi - sayar ekranlarımız başında aylardır göz gezdirdiğimiz hemen her kültür sanat kurumu, şimdilerde bir tür ‘Çevrimiçi bankacılık’ hizmeti mi vermiş oluyor?

‘Size nasıl yardımcı olabiliriz?’ diyen kültür endüstrisi artık, hepimizin sürekli hatta beklediği, ihtiyaca göre basılmış tuşlarla kılık değiştirip duran, küresel bir çağrı merkezi olarak mı ‘değer’lendiriliyor?

Artık birçok etkinlik, sosyal medya şifrelemeleri, bireyden bireye lütuf - iltifat ekonomileri üzerinden ayrıcalık ve ayrımcılık sarkacında yürütülmüş gibi gelmiyor mu? Bizler, telefon, su, doğalgaz ve elektrik faturası öder gibi, periyodik kimlik bakımımızı da bu medyalarla, üstelik kendi rızamızla yapmıyor muyuz?

Bireysellik, her seferinde bu dijital kimlik mekânlarında yeniden ve yeniden cilalanarak, kişinin kuruma, kurumun da kişiye bağımlılığı garanti altına alınmış olmuyor mu?

Veya, ‘halkın çıkarını’ gözeten kimi etkinlikler de, zehirli, propagandist bedavalıkları üzerinden esas olarak izleyiciyi pasif kapitale dönüştürerek, onlara birer his(-se) senedi muamelesinde bulunmuş, sömürülerin en ağırını yapmış olmuyor mu?

Bu kurumlara özellikle de ‘ayrıcalıklı’ sosyal iletişim pompası ile kişisel ve kitlesel ilgilerimiz üzerinden yaptığımız ziyaret ve alışverişler de, ayrıca belirleyici oluyor.

Yani, tercihlerimizle, aslında bizler de, birer müzayede yöneticisi olarak kendi hayatlarımızdaki artı ve eksilerle durmaksızın oynamış olmuyor muyuz?

Peki neden bu haftaki yazımın konusunu ‘müzayedeler’den yana seçiyorum?

Basit, çünkü Dünyada, insanın hiç kıymet vermediği bir ‘değer’ üzerinden kendi üzerinde büyük bir açık artırma ve eksilme ‘mod’una geçilmiş bulunuyor. Bunu hem ticari, hem duygusal, hem de rasyonel birçok katmanda deneyimliyor.

Dünyayı alt üst (ve belki de niye olmasın, üst alt) eden bu görünmez, tekinsiz değer, rivayete göre Çin’den, baş aşağı vaziyette uyuyan, radarı yüksek, görme

Is the cultural industry asking ‘How may I help you?’ to its audiences, now valued as a global call center that is constantly shifting focus with the numbers pressed and for which we are asked to constantly stay on the line?

Do so many events feel like they move in the pendulum of privilege and discrimination via the codes of social media, the favor – compliment economies amongst people? Just like paying our phone, water, gas, and electricity bills, do we give our consent for these media to periodically check out identities?

This individualism getting re-polished in these digital identity spaces, does it work as a guarantee of the individual’s dependency on the institutions and vice versa?

Or, certain events that are designed to be ‘for the good of the public’, through toxic and propagandistic gratuities, turns its audiences into passive capital, into equity, do they undertake the worst of the exploitations? Our visits and exchanges to these institutions that are fueled by our personal and collective interests shaped through the ‘privileged’ social communications are also determinants.

Meaning, with our choices, are we all bidding up and down our lives like auctioneers?

But why have I chosen the topic of this week as the ‘auctions’?

The answer is simple. The world has switched to a ‘mode’ of a great auction in which people bid on themselves based on a ‘value’ that is not valuable at all. It is experienced on many levels including economic, emotional, and rational.

The rumors that this invisible, uncanny value, toppling the entire global system started because of the bats, sleeping up-side-down, moving with echolocation, blind, and drinking blood in China creates a dreadful irony for the art world that utilizes the globe as its base.

The art today, through its many past and contemporary movements, knows very well how to make the worthless, the free of charge worthwhile on the wide spectrum of the public space by attributing it to a value. Might art be responsible for the oldest post service of humanity, of the contagiousness of the ‘civilization’ to history?

engelli ve kanla beslenen yarasalardan bulaştığı iddiası ise, hayatını Dünya üzerinden şekillendiren sanat âlemi için, gerçekten de ürperten bir ironi yaratıyor.

Öyle ki bugün sanat, değersiz, bedava olana zaten bir değer atfederek, onu kamusal alanda gönderme yapabildiği en uzak noktaya değin kıymetlendirmesini, geride bıraktığı ve halihazırda kullandığı nice akım ile, zaten biliyor. Sanat, insanlığın belki de en eski kargo hizmetinin, ‘medeniyet’in tarihe bulaşıcılığının müsebbibi değil mi?

Sözgelimi, bugün depolaştığı artık iyice ayyuka çıkmış görünen multi milyonluk müzeler, galeriler, sanat merkezleri, işlerine geldiğinde, mekânlarında kamusal simülasyonu üretiyor, buraları, alabildiğine biricik hakikatle özelleştirerek halka iade ediyor. Bunu taklit eden ticaret, siyaseti de elbette unutmamak gerekiyor.

Bu hal de, ‘uygarlık’ dediğimiz mefhumun, beraberinde bugüne sürüklediği onca birikimi, arkeolojisi, plastik ve sahne sanatlarıyla, akademik evrimiyle vb., neyi yeniden ‘değer’li veya ‘değer’siz kılıp kılmamız gerektiğini düşündürüyor.

Müzayede kurumları, 7/24 hizmet sağlayan birer meta-döviz büfesi olarak da okunamaz mı örneğin? Bu ‘kapanmazlık’, kurumların güncel ve düncel olan üzerinde de tahakkümüne sebebiyet vermiyor mu? Kurumun kıdemi, eğilimi, ürettiği rekor ne kadar yüksekse, orada yapılan alışveriş sanki daha meşru, muteber hale geliyor.

Bu anlamda pazara, markete dahil edilen en radikal imza bile, ne yaşamı, ne ölümlü sonrası edindiği bu maddi kıymete yenik düşmeden, bu oyuna bulaşmadan, edemiyor.

Peki müzayedeye ‘düşmek’, birçok sanatçının CV’si ve gelecekte açacakları potansiyel sergileri adına bu kadar avantajlı ise, tutkularının peşinden sürüklenen alıcıların birçoğu bugün niçin bu değerler karşısındaki kimliklerini gizliyor?

Utanılacak olan ne olabilir? Bu sosyal mesafeye neden (ezelden beri) gerek duyuluyor? Bu sorunun yanıtını, Julian Stallabrass (‘Sanat A.Ş.: Çağdaş Sanat ve Bienaller, İletişim Yay., 2009’) kitabında şöyle arıyor:

For example, the multi-million museums, galleries, art centers, the collections of which are well known to be held in storages, produce simulations for publicness in their spaces, give these spaces back to the audience through privatization of the unique truth. Commerce and politics surely replicate this.

The concept of ‘civilization’, all of its accumulated information, archeology, fine and performing arts, academic evolution, etc. help us ponder on what should be re-evaluated as ‘value’able or un’value’able.

Can we think of the auction house as exchange offices for commodities that work 24/7? Is this condition of ‘non-closure’ responsible for the tyranny of institutions on the contemporary and the past? It seems like the higher the prestige, tendency, and the produced record of these institutions, the more legitimate and esteemed the exchange occurred.

In this sense, even the most radical name who is included in the market, can not help but take part in this game without giving in to this financial value which otherwise could not be attained in a lifetime or even posthumously. If being included in an auction is so advantageous for the artist’s resume and their potential future exhibitions, why do many of the buyers who are thriving with passion keep their identities secret when dealing with these values?

What is there to be ashamed of? Why is a social distance is needed (since forever)? Julian Stallabrass looks for an answer to this question in his book: (Art Incorporated: The Story of Contemporary Art , Oxford University Press, 2004)

“[The art market is also] a minor speculative market in which art objects are used for a variety of instrumental purposes, including investment, tax avoidance, and money laundering.”

We thus need to understand the thirst/needs of the public and private patrons of art lead by the bourgeoisie and certain states. Competition is savagely and beautifully reflected in the arenas of personal, corporate, and cultural reputation. The beauty falls for the ugly, the ugly falls for the beauty.

The wild consumerist motion of the active economic market is reflected in the arts and culture production. Today the auction houses are serving to the good (and

“Sanat piyasası aynı zamanda sanat eserlerinin, yatırım, vergiden kaçınma, ve kara para aklama gibi çeşitli amaçlar için kullanıldığı, ikincil bir spekülasyon piyasasıdır.” (s.15)

Bunun için yine, burjuvazi ve kimi devletlerin başını çektiği resmî ve özel sanat hamilerinin taşıdığı açlığı / gereksinimi anlamak uygun görünüyor. Rekabet, kendini kişisel, kurumsal ve kültürel itibar sahnesine de hem vahşi, hem de yahşi surette yansıtıyor. Güzel çirkine, çirkin güzele sürekli gönlünü kaptırıyor.

Aktif ekonomik borsadaki vahşi tüketim devinimi, kültür ve sanat üretiminde de kendini belli ediyor. Öyle ki bugün, müzayedeler genç sanattan çağdaş, modern, güncel olanına, oradan tarihin ve bibliyografyanın, elbette antik olana uzanan nice kalemlerle ‘hizmet’ (ve hezimet) verebiliyor.

Bu da sanatın, kültürün içeriğinin değil, kalıntısının, nesnesinin acil bir doyumsuzlukla edinilmesiyle gelen sözde bir doygunluk yaratıyor.

Böylece ortaya ya gittikçe anoreksik, muhafazakâr hale gelen, belli bir alana düşkün (daha kibarcası alanında uzmanlaşmış) koleksiyon veya müzelerin, ya da kendi bilinçsiz alışveriş tutkularının altında ezilen, obez kültür - sanat AVM’lerinin çıkmasına yol açıyor.

Dünya kültür sanat gündemi de, bu AVM’ler arasında ‘sezondan sezona’ trafiğe giren bir ‘deneyim marketi’ne hizmet etmiş oluyor.

Pandeminin topluma dayattığı seyahat özgürlüğü ve buna hak kazananların edineceği ayrıcalık hissi, kuşkusuz, bütün kurumları da birer vitrin / ekrana dönüştürmeye daha da hızla yaklaşıyor. “‘X’ sergisini gördün mü? Ah... evet, offline ziyaret etmişim... Yoksa sen ekranda mı gezmiştin... Üzüldüm bak...”

TV’lerimiz, dinleti seçkilerimiz, akustik kütüphanelerimiz ve bireysel ‘medya merkezleri’ mizle artık, hepimiz ister istemez birer ‘yayın yönetmeni’ gibi de davranıyoruz. Hemen her şeyde, elektronik uzantılarımızın sözde özgürlüğüne bağımlıyız ve birileri bundan maddi manevî sınırsız çıkar elde ediyor.

Bu da, tıpkı galeri ve müzeler gibi, müzayedeleri de bu çeşitliliği göze alarak ‘potansiyel alıcı’ya, ilgili ‘eser’in suret veya bilgisine değil, cismine sevdalı olana olabildiğince çok seçenekle, ulaşmaya zorluyor.

bad) of a range from emerging art, contemporary art, modern art to the history, the bibliography, and of course the antiquity.

This creates an insincere saturation that comes from a hunger felt towards the remnants and objects of art and culture rather than its content.

Thus are formed the collections and museums that are becoming more and more anorexic and conservative, indulged in one certain are (in other words, specialized), or shopping centers for art that are crushed under the weight of the unconscious desires to buy, an obese culture.

The global arts and culture agenda also serves a ‘market for experience’ that moves from one of these centers to the other ‘each season’.

The limitations to travel that is endorsed by the pandemic and the feeling of privilege that will be felt by those who will be able to travel in the upcoming days, surely and quickly turns all institutions into display windows/screens. “Have you seen the ‘X’ exhibition? Ah... yes, I’ve visited it IRL... Have you seen it on the screen... Sorry to hear that...”

With our televisions, our playlists, acoustic libraries, and personal ‘media centers’, all of us are behaving like ‘editors-in-chief’. We are deeply reliant on the so-called freedom of our electronic extensions and some people are earning limitless financial and moral profits out of this.

This forces the auction houses, not unlike galleries and museums, to reach out to a ‘potential buyer’, to those who are not interested in the image or the information of the ‘work’ but in its object with an array of alternatives.

Today, big or small, many local and global auction houses provide online services. I find this ‘organic’ market more random, civil, and unexpected and experience it almost like a narcissistic mirror of the art that chases life.

Looking at the example of eBay, the US-based global auction source founded in 1995, we see that the volume of this e-auction establishment was worth 40 billion dollars in June 2018 according to Statista.

Bugün, yerli ve yabancı birçok küçük büyük müzayede şirketi, internet üzerinde de hizmet veriyor. Ben bu ‘organik’ pazarı daha rastlantısal, sivil ve sürprizli buluyor, hayatı kovalayan sanatın narsisistik bir aynası olarak deneyimliyorum.

Bu açıdan 1995 doğumlu ABD’li küresel mezar kaynağı eBay örneğini verirsek, Statista’nın yaptığı araştırma doğrultusunda bu e-müzayede kurumunun işlem hacminin, 2018 Haziran verileri doğrultusunda 40 milyar dolara tekabül ettiğini söylemek, mümkün.

Bireyler, şu yazıyı okuduğumuz esnada dahi gerek ekonomik, gerekse simgesel aidiyet ihtiyaçlarını, elden çıkardıkları veya kıymete bindirdikleri nice meta ile birbirlerine sürekli fırlatıyor veya ayaklar altına alıyor.

Bunun ilginç, Avrupalı, sivil bir diğer çeşitlemeci örneği de, Hollanda çıkışlı, Catawiki. Satışa sunulan ürünler arasında, modern ve güncel sanat olabildiği gibi, bunun yanında oyuncaklar da, antika otomobiller de bulunuyor.

Kamusal alanların, kapitalizmin de baskısı ile giderek daraldığı günümüz totaliter dünyasında, müzayedeler de birer alternatif, sözde kamusal alan olarak, gezintiye çıktığımız, ‘dostlar alışverişte görsün,’ dedirten ilginç elektro-mekânlara bürünüyor.

Bu mekânlar, her birimizin zekâ, ahlâk ve hayat tecrübelerinin düzeyleriyle ya daralıyor, ya da enginleşiyor.

Peki bu yazı, neyi değere bindirmeye çalışıyor olabilir?

Okurun bunda ne çıkarı ve zararı olabilir?

Gelecekte, sanat dahil birçok şeyin yine değersizleşeceğini, ama bunların karşısında varoluşunu evrimleştirerek, yerini daha reel, acil olanların alacağını düşünüyorum.

Zaten sanat tarihi böyle yazılmıyordu mu?

Sözgelimi, sanat, artık hayata daha fazla yaklaştığı (ve uzaklaştığı) için daha da katılımcı, işlevsel, tasarıma yatkın, taşınabilir, barındırdığı zihinle (kavramsal potansiyeli) güvenilir ve evladiyelik hale gelebilir.

While we are reading this text, people everywhere are either forwarding to each other or disregarding their need for economic and symbolic belongings, through many commodities they are letting go of or re-valuing.

Another interesting, European and civil example of this is Holland-based Catawiki. What is sold here could be modern and contemporary art as well as toys or vintage cars.

In today’s totalitarian world, where public spaces become more and more scarce with the pressure of capitalism, the auctions turn into alternative public spaces around which we stroll, sometimes with the sole aim of appearing there, and into interesting electro-space.

These spaces either get narrowed or widen with the individual levels of intellect, ethics, and life experiences.

But what is it that gains value in this text?

What are the benefits or losses of the reader?

I believe, in the future, many things including art will lose value but will be replaced by something more real and urgent by evolving its existence. Isn’t this the way that the history of art gets written?

Art may become more interactive, functional, design-like, portable, with the intellect it carries (its conceptual potential) more trustable and durable as it gets closer to life or moves away from it).

I think this situation will be open to further discussion through the following ideas: the concept of what we call as art being an object, being sharable, the right to share it, and its uniqueness.

But before concluding the text, let us remember again the history of auctions (<https://corporatefinanceinstitute.com/resources/knowledge/finance/auction/>) in the light of the world of 2020 that is reformed by the pandemic, and please compare and discuss its similarity to today. Thus let us learn our lessons (!) from history with a constructive and transforming approach:

Bu durumun, sanat dediğimiz mefhumun cisimliği, paylaşılabilirliği, üzerindeki bölüşme hakkı ve biriciklik gibi unsurlar üzerinden de tartışılacağını düşünüyorum.

Ama yazıyı bitirmeden önce, müzayedecilik tarihini (<https://corporatefinanceinstitute.com/resources/knowledge/finance/auction/>), pandeminin dönüştürdüğü 2020 yılı Dünyasında yeniden ve ibretle bir hatırlayalım ve lütfen, mukayese edip bugünle benzerliklerini tartışalım. Böylece tarihten gereken dersleri de (!) mümkün mertebe yapıcı ve dönüştürücü bir yaklaşımla almış olalım:

Bilindiği kadarıyla tarihin ilk müzayedeleri, antik Yunan'a dayanıyor. Milattan önce 500'lü yıllarda yapılan ilk müzayedelerde, kadınların evlilik adına 'satıldığı' bilgisi veriliyor. Bu dönemde kadınlar, mezata çıkarılmadan evlenmeleri, yasaklanmış. İlgili müzayedeler, etkinliğin yöneticisi tarafından, önce 'en güzel' kadınla açılmış. Etkinlik bunun ardından, açık artırma yerine, öteki adaylar doğrultusunda, en düşük rakama tekabül edenin sahibini bulmasıyla sürdürülmüş. Kadınların asgari bedelleri, yapılan teklifler doğrultusunda hep satıcının - ki bu kişiler hep kadınların aileleri - takdirinde belirlenmiş. Eğer alıcılar kendilerine yeni bir eş alamazlarsa da, paraları iade olunmuş.

Yine bunu takiben, erken dönem Roma İmparatorluğu'nda, savaş ganimetleri 'Atrium Auctionarium' adı altındaki forum alanlarında satışa sunulmuş. Ortaçağ Avrupa'sında, sözgelimi Britanya'da ise, barlar, taverna ve kahveler, müzayedeler için ideal mekânlara dönüştürülmüş.

ABD'de ise erken dönem müzayedeler, çiftlik ürünleri, emlak ve kölelerin el değiştirmeleri adına açılmış. Ülke iç savaşta iken, cepheden dönen askerler de, getirdikleri savaş ganimetlerini, buralarda satışa sunmuş. Ancak bu hakka sahip olanlar, yalnızca albaylar ve daha üst mevkiye sahip olanlar imiş.

Arkasından gelen Büyük Buhran (1929 Ekonomik Krizi) ile, müzayedecilik kurumu da hızla büyüme göstermiş. Bunun nedeni, birçok kimsenin iflas etmesi sebebiyle mal varlıklarını elden çıkarma talepleri olmuş. Bu da bize bir kere daha, müzayedelerin bireyler ve kurumlar adına krizden etkilenmeleri karşısında ellerindeki kazanca dönüştürme niyetlerini gösteriyor. Tıpkı, 1987 Wall Street borsa çöküşünü takiben üç yıl boyunca fiyat rekorları kıran sanat eseri piyasasındaki gibi.

Edwin Long, *Babylonian Marriage Market*, 1875
It is currently held in the Picture Gallery of Royal Holloway College

The origin of auctions can be traced back to approximately 500 B.C. in ancient Greece when women were auctioned off for marriage. During this period, it was illegal for women to get married without going through the auction process. The auctioneer started the sale with the woman who was considered to be the most beautiful among all the women being auctioned that day. The auction followed a descending pricing method, beginning with the highest price and going lower until the lowest bid was found, as long the bid price was more than, or equal to, the reserve price set by the seller. If the buyers could not get along with their new wives, they were allowed to recover their money.

Following this, in the early Roman Empire, the spoils of war were auctioned at a forum called 'Atrium Auctionarium. In medieval Europe, especially in England, bars, taverns, and coffeehouses became ideal spaces for auctions.

In the United States, early auctions were used to sell farm produce, estates, and slaves. In the American Civil War, soldiers returning from war frequently sold their war plunder through auctions. However, the only soldiers who were allowed to sell the spoils of war were those holding a rank of colonel or higher.

Buradaki bir başka ironi de, ilgili dönemde kendi değer rekorlarını Japon ve Avustralyalı alıcıların ilgisi ile kıran Vincent Van Gogh'un, yaşamı boyunca, tek bir resim satması tabii. O halde sorulacak soru belli, kim burada kan emici? Kan verici? Hal böyle iken, Dünyanın yaşadığı bu yeni ekonomik ve sosyal krizde müzayede kurumları ve 'espas'larının neyi 'değer'e bindirdiklerine daha da temkinli yaklaşmak gerekiyor. Yoksa büyük müzayede evleri emlak işine dahil olmaya, hükümetler de kendi açık artırma / ihale kurumlarını inşa yoluna gitme gereği duyar mıydı?

Gerekıyor... Gerekıyor... Gerekti.

Gerek... Kalmadı efendim... Az önce rekor fiyata, gizli bir alıcımıza sattık.

Alkışlar, ıslıklar...

Mayıs 2020, İstanbul

During the Great Depression (the 1929 Economic Crisis) that follows, the business of auctioneering grew rapidly, when many people became bankrupt and, therefore, were forced to sell their assets quickly. This shows us again, the auctions disposition to turn the assets of people and institutions that got badly effected in a crisis to profit. Just like the art market that broke records after the 1987 Wall Street crash for three consecutive years. Another irony resides in the fact that Vincent Van Gogh, whose works broke the aforementioned records at the times through the demands of Japanese and Australian buyers, had never sold a single painting while alive. The question here is: who sucks our blood? Who donates it?

When this is the case, in this new economic and social crisis that we are going through, we have to look at the auction houses and their 'space's 'value' with the utmost attention. Do we think that big auction houses would feel the need to get involved in realty and governments would build their new institutions for auctions if these were not the case?

Needing... Needing... Needed.

Need... Sorry sir, none left... It was purchased at a record price by a buyer who wants to remain anonymous.

Applauses, cheers...

May 2020, Istanbul